

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/438/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7613234423
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7613234423.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a členiek senátu JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobcu Štátny fond rozvoja bývania, Bratislava, Lamačská cesta 8, IČO: 31 749 542, zast. AENEA Legal s.r.o., advokátska kancelária, Bratislava, Jozefská 3, IČO: 35 951 125, proti žalovaným 1. G. G., nar. X.X.XXXX, Q. XXX, t.č. G., G. XX, 2. M. G., nar. XX.X.XXXX, Q. XXX, 3. S. N., nar. X.X.XXXX, Q. XXX, zast. JUDr. Milanom Križalkovičom, advokátom, Advokátska kancelária, Spišská Nová Ves, Hviezdoslavova 11 a 4. G.Q. N., nar. XX.X.XXXX, Q. XXX, o zaplatenie 18.476,13 eur istiny s prísl., o odvolaní žalovaného v 3. rade proti rozsudku 4C/1/2014-317 z 29.6.2017 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobcovi p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) žalovaným v 3. a 4. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi zostatok nesplatennej istiny vo výške 18.476,13 eur, zostatok nesplatených zmluvných úrokov vo výške 8.587,89 eur, zmluvnú pokutu vo výške 2.706,60 eur a úroky z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 18.476,13 eur od 11.10.2013 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, pričom plnením jedného zo žalovaných 1. až 4. zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných. Zároveň rozhodol, že žalobca má nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovaným 3., 4.

2. V odôvodnení, o. i., uviedol, že vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie na základe ktorého 5.11.2015 rozsudkom 4C/1/2014-227 rozhodol, tak že zaviazal žalovaných 1, 2 zaplatiť žalobcovi zostatok nesplatennej istiny vo výške 18.476,13 eur, zostatok nesplatených zmluvných úrokov vo výške 8.587,89 eur, zmluvnú pokutu vo výške 2.706,60 eur a úroky z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 18.476,13 eur od 11.10.2013 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, vrátane trov konania a súdneho poplatku. Vo vzťahu k žalovaným 3, 4 žalobu zamietol a priznal právnomu zást. žalovaného v 3. rade náhradu trov konania. Proti zamietavej časti rozhodnutia vo vzťahu k žalovaným 3, 4 podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a odvolanie podala i opatrovníčka žalovanej v 2. rade, pričom odvolací súd uznesením 9Co/14/2016-278 z 28.2.2017 odvolanie žalovanej v 2. rade ako oneskorene podané odmietol. Výrok rozsudku 1. stupňa sa tak stal vo vzťahu k žalobcom 1, 2 právoplatným. Odvolací súd však zrušil rozsudok súdu 1. inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby proti žalovaným 3, 4 a vo výroku o trovách konania medzi žalobcom a žalovanými 3 a 4. V zrušujúcom rozhodnutí odvolací súd konštatoval, že odstúpením od úverovej zmluvy nedochádza k zániku hlavného záväzku, ktorý ručenie zabezpečuje, a ani k zániku ručiteľského záväzku. Poukázal na skutočnosť že aj súdna prax sa zjednotila na tom, že právna skutočnosť odstúpenia od zmluvy o úvere, nespôsobuje zánik záväzku, t.j. nespôsobuje zánik povinnosti splatiť dlh a z toho dôvodu, nezaniká ani existencia

ručiteľského záväzku žalovaných. Odstúpením žalobcu od zmluvy o úvere, nedošlo k zániku povinnosti žalovaných 1, 2 splatiť dlh a v nadväznosti na to, ručiteľský záväzok žalovaných v 3. a 4. rade ďalej existuje.

3. Súd prvej inštancie následne vykonaným dokazovaním zistil, že 3.11.2001 podľa zák. č. 124/1996 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývania v znení neskorších predpisov, uzavrel žalobca so žalovanými 1, 2 zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru č. 810/3071/2001, na základe ktorej bola žalovaným 1, 2 poskytnutá podpora vo forme úveru vo výške 19.916,35 eur (600.000 Sk) s dobou splatnosti 30 rokov (čl. II zmluvy) na účel: výstavba rodinného domu v obci Odorín (čl. I zmluvy). Poskytnutý úver mali žalovaní 1,2 splatiť so základnou úrokovou sadzbou 3,6 % formou mesačných splátok s tým, že výška 1. až 359. splátky bola určená na sumu 90,55 eur (2.728 Sk), pričom posledná splátka mala byť vo výške zostatku úverového dlhu (čl. IV zmluvy). Splácanie úveru sa začalo dňom 15.03.2002. Návratnosť poskytnutého úveru bola zabezpečená ručením tretích osôb - žalovanými 3, 4, ktorí sa dobrovoľne, slobodne a vážne rozhodli prijať povinnosť uspokojiť záväzok žalovaných 1, 2 v celosti alebo len v nesplatennej časti vrátane úroku, ak by žalovaní 1, 2 zvlášť hrubým spôsobom porušili ustanovenia zmluvy a svoj záväzok neuspokojili na písomnú výzvu žalobcu (čl. VII bod 7.1 zmluvy). Ručelia mali ručiť za dlh žalovaných 1, 2 do doby zriadenia záložného práva v prospech žalobcu (čl. VII bod 7.2 a 7.4 zmluvy).

4. Sporný ostal iba ručiteľský záväzok a s tým spojené plnenie žalovaných 3, 4 v prospech žalobcu. Súd bol však toho názoru že rovnako i na inštitút ručenia je potrebné aplikovať ustanovenia Obch. zák., tak ako bolo v konečnom dôsledku konštatované i v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu, ktoré je pre súd záväzné. Vychádzajú z § 303, § 304 ods. 1, § 306 ods. 1-3, § 307 ods. 1, § 308 a § 311 ods. 1, 2 Obch. zák., na základe výsledkov vykonaného dokazovania, riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým je viazaný urobil záver, že nárok žalobcu je oprávnený i vo vzťahu k žalovaným 3, 4. Poukázal na to, že žalobca účinne odstúpil od zmluvy, pričom odstúpenie od zmluvy bolo riadne doručené, okrem žalovaných 1, 2, i žalovaným 3, 4, ktorý vzťah ručením zabezpečovali, že odstúpením od zmluvy sa zmluva zo dňa 13.11.2001 od počiatku zrušila, čo však nespôsobil zánik hlavného záväzku, teda nedošlo k zániku povinnosti dlh splniť. V nadväznosti na uvedené konštatoval, že žalovaní 3 a 4 sa svojím ručiteľským vyhlásením dohodnutým v článku VII zmluvy zaviazali uhradiť všetky finančné záväzky dlžníka vzniknuté na základe podpísanej úverovej zmluvy, v prípade ak ich neuhradí dlžník, preto ich povinnosť zaplatiť dlh namiesto hlavných dlžníkov nezanikol. Žalovaní 3, 4 sa dobrovoľne, slobodne a vážne rozhodli prijať povinnosť uspokojiť záväzok žalovaných 1, 2 v celosti alebo len v nesplatennej časti vrátane úroku, ak by žalovaní 1, 2 zvlášť hrubým spôsobom porušili ustanovenia zmluvy a svoj záväzok neuspokojili na písomnú výzvu žalobcu. Konštatoval, že napriek ich tvrdeniu sa nejedná o konanie žalobcu, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako konanie v rozpore so zákonom, resp. dobrými mravmi podľa § 39 Obč. zák. Z tohto dôvodu i vo vzťahu k žalovaným 3, 4 žalobe vyhovel a zaviazal ich k úhrade istiny s prísl. Vo vzťahu k žalovaným v 3. rade vznesenej námietke premlčania, poukázal na § 394 ods. 1 a § 397 Obch. zák. a urobil záver, že je nedôvodná, že v tomto prípade došlo k odstúpeniu od zmluvy písomným podaním žalobcu z 9.10.2012, doručeným žalovanému v 1. rade 19.10.2012, žalovanej v 2. rade 11.10.2012, žalovanému v 3. rade 17.10.2012 a žalovanému v 4. rade 17.10.2012, že žaloba bola podaná na súde 28.11.2013, preto nárok žalobcu nie je premlčaný. Vzhľadom k tomu, že žalobca mal v konaní plný úspech podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 C.s.p. priznal mu nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovaným 3, 4.

5. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný v 3. rade z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p., t.j. že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

6. Považoval rozhodnutie súdu za nesprávne, pretože sa nevysporiadal riadne a dostatočne s jeho obranou a námietkami voči žalobe. Nesúhlasil s názorom, že zmluva o poskytnutí podpory je absolútnym obchodnoprávnym záväzkovým vzťahom. V tejto súvislosti poukázal na to, že v predmetnom prípade sa jedná o osobitný druh zmluvy, ktorej obsahové náležitosti upravuje špeciálny zákon (zákon č. 124/1996 Z.z. o štátnom fonde rozvoja bývania), že v § 12 zák. č. 124/1996 Z.z. sú výslovne uvedené podstatné náležitosti zmluvy o poskytnutí podpory z fondu žalobcu. Tvrdil, že v prípade, ak by sa jednalo o úverovú zmluvu podľa Obchodného zákonníka, zákonodarca by sa odvolal na tento zákon. Žalobca však nebol zriadený ako podnikateľ v zmysle Obchodného zákonníka, ale ako právnická osoba, prostredníctvom

ktorej sa uskutočňuje pomoc štátu pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu. Uvedená podpora štátu je poskytovaná za podmienok uvedených v osobitnom zákone a v prípade, ak tieto nie sú v uvedenom zákone alebo nie sú zmluvne upravené, postupuje sa podľa Občianskeho zákonníka. Tvrdil, že z tohto dôvodu na ručiteľský vzťah žalovaných v 3. a 4. rade sa vzťahujú ust. Obč. zák., že tento právny názor potvrdzuje aj čl. XII bod 12.3 zmluvy, kde je zakotvené, že „práva a povinnosti účastníkov sa riadia predovšetkým zákonom č. 124/1996 Z.z. v znení noviel a ostatnými právnymi predpismi upravujúcimi vzťahy k Štátnemu fondu rozvoja bývania. Vzájomné vzťahy sa riadia aj ostatnými všeobecne-záväznými právnymi predpismi najmä Občianskym zákonníkom“. Do pozornosti dal aj iné ust. zmluvy, napr. článok X o náhrade škody, ktoré sa tiež má riadiť ust. Občianskeho zákonníka, čo len potvrdzuje, že v danom prípade sa nejedná o obchodnoprávny záväzkový vzťah. Mal za zrejmé, že aj ručiteľský záväzok žalovaných v 3. a 4. rade bol preto upravený priamo v Zmluve o poskytovaní podpory v čl. VII a to v zmysle ust. § 546 až 560 Obč. zák., preto bolo potrebné ručiteľský záväzok posudzovať podľa ust. Obč. zák. Vytýkal súdu, že napriek tomu považoval záväzkový vzťah strán sporu ako absolútny obchodný záväzkový vzťah v zmysle § 261 ods. 6 Obch. zák., kedy si účastníci nemôžu ani dohodnúť, že ich vzťah sa bude spravovať iným zákonom. V danom prípade, ako to vyplýva z čl. VII zmluvy o poskytnutí podpory si strany sporu zabezpečili poskytnutú podporu ust. Obč. zák. (§ 546 až 560), pričom súd sa pri rozhodovaní predmetnej veci nevysporiadal s uvedenou skutočnosťou a neposúdil zmluvu, resp. jej jednotlivé ust. aj z hľadiska ust. § 39 Obč. zák. a nezohľadnil ani prípadné ďalšie následky s tým súvisiace, t.j. nevysporiadal sa s prípadnou neplatnosťou právneho úkonu ručenia. Skutočnosť, že nie len ručenie, ale aj predmetná zmluva sa má riadiť ustanoveniami Občianskeho zákonníka vyplýva zo samotnej formulácie jednotlivých ustanovení zmluvy, ktorú v konečnom dôsledku vypracoval samotný žalobca, pričom v jej textovom znení sa odvoláva na použitie a aplikáciu Občianskeho zákonníka. Z výkladu jednotlivých ustanovení zmluvy teda aj čl. VII mal za nepochybné, že žalobca vedel a prejavil vôľu aplikovať na daný právny vzťah, t.j. aj ručiteľský záväzok Občiansky zákonník. Súd v odôvodnení rozsudku v bode 25 v poslednej vete konštatuje, že v prípade žalobcu sa nejedná o konanie, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako konanie v rozpore so zákonom, resp. dobrými mravmi podľa § 39 Obč. zák. Žalovaný v 3. rade s týmto názorom súdu nesúhlasil, pretože je presvedčený, že samotný postup žalobcu je v hrubom rozpore s dobrými mravmi v zmysle občianskeho práva, ako aj v zmysle obchodných zvyklostí, pretože žalobca svojou nečinnosťou a pasivitou porušoval ustanovenia zmluvy. Zdôraznil, že žalobca vedel, že zo strany žalovaných v 1. a 2. rade došlo k hrubému porušeniu zmluvy čl. III bod 3.6 ako aj čl. VI. písm. c/, e/, ako aj čl. 7 bod 7.4, bod 7.6, bod 7.7, bod 7.8, ako aj porušeniu povinností plniť v zmysle čl. 4, t.j. nedoručili kolaudačné rozhodnutie, nezriadili záložné právo v prospech žalobcu, scudzili nehnuteľnosť, nesplácali svoje právo a od zmluvy neodstúpil, len od r. 2003 do r. 2012 navyšoval mesačné splátky a úrokovú sadzbu, hoci vedel, že žalovaní v 1. a 2. rade si absolútne neplnia svoje splátkové povinnosti. Navyiac tým, že žalobca neodstúpil od zmluvy (len navyšoval zmluvné úroky a splátky), hoci si žalovaní v 1. a 2. rade nesplnili povinnosť zriadiť v prospech žalobcu záložné právo k nehnuteľnosti (čím by zanikol ručiteľský záväzok žalovaných v 3. a 4. rade) a pritom vedel, že k tomu už ani nemôže v budúcnosti dôjsť, nakoľko žalovaní v 1. a 2. rade prestali byť vlastníkami predmetnej nehnuteľnosti, žalobca zavinil, že žalovaní v 3. a 4. rade sa stali tzv. „rukojemníkmi“ v záväzkovom vzťahu žalobcu a žalovaných v 1. a 2. rade, bez možnosti ovplyvnenia tohto vzťahu, čo je tiež v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Týmto svojim konaním tak žalobca neúmerne navýšil výšku nesplatenej pohľadávky o zmluvné úroky, úroky z omeškania, ako aj o zmluvnú pokutu a svojou nečinnosťou zapríčinil nemožnosť vymoženia pohľadávky od žalovaných v 1. a 2. rade. Žalovaný v 3. rade v neposlednom rade navyiac poukázal na tú skutočnosť, že žalovaní v 3. a 4. rade sa nezaviazali v ručiteľskom vyhlásení k plneniu príslušenstva dlhu, t.j. zvýšenej úrokovej sadzby a zmluvnej pokuty. Preto požadovanie zo strany žalobcu uhradenia zvýšenej úrokovej sadzby a zmluvnej pokuty aj od žalovaných v 3. a 4. rade odporuje dobrým mravom, nakoľko sa k takémuto plneniu žalovaní v 3. a 4. rade nezaviazali. Žiadal napadnutý rozsudok zrušiť v zmysle § 389 C.s.p. a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie, alternatívne ho zmeniť v zmysle § 388 C.s.p. a žalobu žalobcu zamietnuť a priznať žalovanému v 3. rade trov prvoinštančného konania, ako aj odvolacieho konania, vrátane trov právneho zast.

7. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu, o.i. poukázal na právny základ uvedeného sporu, ktorým je poskytnutie špecifickej finančnej podpory žiadateľovi (dĺžníkovi) štátnym fondom za splnenia zákonom stanovených podmienok, pričom použitie týchto finančných prostriedkov je viazané na zákonom vymedzený účel. Ďalej poukázal na sociálnu politiku štátu, ktorá je uskutočnená rozličnými nástrojmi, jednou z oblastí je intervencia štátu aj úverová a subvenčná politika štátu v oblasti bývania a financovania bytových potrieb jeho občanov a potrieb súvisiacich s bývaním, že o.i. ide o ekonomický nástroj podpory

bývania štátu, o koncepciu štátnej bytovej politiky. Ďalej poukázal na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady z 23.7.2014 2014/17/EÚ o zmluvách o úvere pre spotrebiteľov týkajúcich sa nehnuteľností určených na bývanie a o zmene smerníc 2018/48/ES a 2013/36/EÚ a nariadenia EÚ č. 1093. Poukázal na to, že Smernica 2014/17/EÚ bola do slovenského právneho poriadku transponovaná zákonom č. 90/2016 Z.z. o úveroch na bývanie a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Citujúc znenie § 1 ods. 4 písm. i) zákona o úveroch na bývanie na dôvodovú správu k zákonu o úveroch na bývanie, urobil záver a zdôraznil, že úverový vzťah dlžníka so Štátnym fondom rozvoja bývania má aj z tohto pohľadu svoje špecifiká, že v tomto konkrétnom prípade nie je možné hovoriť o otázke spotrebiteľského úveru, nakoľko takýchto zdôvodnených úverov poskytovaných zo strany štátu (štátom zriadenej právnej osoby) zákonom vymedzeným prijímateľom (ako fyzickým, tak aj právnickým osobám) nie je neobmedzený, resp. vyšší počet. Vzhľadom, že je zrejmé, že na Štátny fond rozvoja bývania je potrebné nahliadať ako na inštitút sui generis, slúžiaci ako jeden z ekonomických nástrojov štátnej bytovej politiky v SR a nástroj finančného inžinierstva, že jeho prostredníctvom je poskytovaná fyzickým, ako aj právnickým osobám priamo podpora štátu z prostriedkov štátneho rozpočtu za zákonom stanovených podmienok, že úver je len formou poskytovania priamej podpory štátu a v prípade podporovaných úverov nie je možné uvažovať o otázke spotrebiteľského úveru, nakoľko takýchto zvýhodnených úverov poskytovaných zo strany štátu špecificky vymedzeným prijímateľom nie je neobmedzený, resp. vyšší počet. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania z titulu trov právneho zast. Ďalej poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach 9Co/14/2016 z 28.2.2017, ktoré sa zaoberá účinkami odstúpenia od zmluvy v súvislosti s trvaním záväzkového vzťahu jeho zabezpečenia, na jeho bod 16, 17, 18 a vzhľadom na uvedené mal za zrejmé, že žalovaní, ktorí uzavreli so žalobcom zmluvu o úvere sú pasívne vecne legitimovaný v danom spore, že v dôsledku odstúpenia od zmluvy sa dlh zo zmluvy stal splatným a nezanikol ani ručiteľský záväzok žalovaných 3, 4, lebo hlavný záväzok žalovaných 1 a 2 plní zo zmluvy aj po odstúpení od nej trvá. Ďalej poukázal na aktívnu legitímáciu žalobcu, ktorú podmieňuje ust. § 1 ods. 1 písm. d) zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu, § 6 ods. 1 písm. a) cit. zákona. K aplikácii ust. Obchodného zákonníka poukázal na rozsudok Okresného súdu Trenčín 14C/1/2014 z 29.3.2017 (z jeho odôvodnenia sčasti citoval). Citujúc znenie § 261 ods. 6 písm. d), ods. 7, § 263 ods. 1, § 497 Obch. zák., zdôraznil, že pre posúdenie právneho vzťahu strán sporu založeného zmluvou o poskytnutí podpory vo forme úveru je podstatný účel poskytnutia peňažných prostriedkov a že v danom prípade je nevyhnutné aplikovať § 8 ods. 1 zákona o ŠFRB, podľa ktorého je jedným z druhov podpory úver. Opakoval, že zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru nemožno posudzovať ako spotrebiteľskú zmluvu s odôvodnením, že je uzatváraná fyzickou osobou (spotrebiteľom), ktorý nekoná v rámci predmetu svojej podnikateľskej alebo inej obchodnej činnosti, že je potrebné posúdiť ju aj s ohľadom na jej náležitosti, resp. práva a povinnosti zmluvných strán, že v zmluve o úvere uzavretej medzi žalobcom a žalovanými je upravené čerpanie poskytnutej podpory, ako aj práva a povinnosti zmluvných strán a to konkrétne záväzok veriteľa poskytnúť pre účel uvedený v zmluve podporu z prostriedkov ŠFRB, záväzok veriteľa zabezpečiť otvorenie účtu v banke, záväzok veriteľa poskytnúť podporu v konkrétnej výške, prípadne podporu súčasne s tzv. nenávratným príspevkom, záväzok dlžníka čerpať podporu len na účel, na ktorý bola podpora poskytnutá, záväzok dlžníka splatiť veriteľovi celý úver spolu s úrokom pravidelnými mesačnými splátkami, ktorých výšku a termín splatnosti určené zmluvou, oprávnenie veriteľa požadovať zaplatenie sankcií v súvislosti s porušovaním zmluvy vo forme zmluvnej pokuty, ako aj úroku z omeškania (povinnosť dlžníka znášať sankcie spojené s porušovaním zmluvných povinností. Z uvedeného mu vyplynulo, že zmluva o úvere uzatváraná medzi žalobcom a žalovanými spĺňa pojmové znaky zmluvy o úvere v zmysle § 497 Obch. zák.: záväzok veriteľa poskytnúť na požiadanie dlžníka v jeho prospech peňažné prostriedky, určenie sumy peňažných prostriedkov, záväzok dlžníka vrátiť peňažné prostriedky a zaplatiť úroky, a aj z tohto dôvodu ju nie je možné subsumovať pod tzv. spotrebiteľskú zmluvu. Ďalej poukázal na rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves 4C/1/2014 (z jeho odôvodnenia sčasti citoval). Vo vzťahu k úroku z omeškania a započítaniu, citujúc znenie § 369 ods. 1, 2 Obch. zák., nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z. účinného k 31.1.2013 ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka, §3 a § 10c, poukázal na to, že si uplatnil úrok z omeškania vo výške podľa uvedených právnych predpisov a to za obdobie aj za dobu omeškania a poukázal na spôsob započítavania jednotlivých platieb, ktorý sa realizuje v zmysle úpravy obsiahnutej v Obch. zák. (najskôr na úrok a potom na istinu). Navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť a uplatnil si náhradu trov právneho zast. v odvolacom konaní.

8. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1, 2 C.s.p. a rozsudok

ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p., lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, v podstate ho správne právne posúdil a odvolací súd sa s jeho odôvodnením stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemení ani podané odvolanie žalovaným v 3. rade.

9. Žalovaný v 3. rade v odvolacom konaní uplatnil odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p., t.j. že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

10. Ani jeden z uvedených odvolacích dôvodov nie je daný.

11. Odvolací dôvod týkajúci sa chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 C.s.p.

12. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 C.s.p.

13. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozsudku, pokiaľ ide o vyhodnotenie skutkového stavu.

14. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t.zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany i podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

15. Súd prvej inštancie, pokiaľ ide o posúdenie ručiteľského záväzku žalovaných v 3. a 4. rade, použil správny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, tzn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní žalovaného v 3. rade.

16. Vo vzťahu k ručiteľskému záväzku žalovaných v 3. a 4. rade, sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s právnym posúdením súdom prvej inštancie, pokiaľ v prejednávanom spore aplikoval § 306 ods. 1, § 307, § 318, § 311 ods. 1, 2 Obch. zák. a jeho záverom, že nárok žalobcu voči k žalovaným v 3. a 4. rade je odôvodnený, keďže žalobca účinne odstúpil od zmluvy, že odstúpenie od zmluvy bolo riadne doručené, okrem žalovaných v 1., 2. rade, žalovaným v 3. a 4. rade, ktorí vzťah o ručení zabezpečovali, že odstúpením od zmluvy sa zmluva z 13.11.2001 od počiatku zrušila, čo však nespôsobil zánik hlavného záväzku, teda nedošlo k zániku povinnosti dlh splniť, že žalovaní v 3. a 4. rade sa svojim ručiteľským vyhlásením dohodnutým v čl. 7 zmluvy zaviazali uhradiť všetky finančné záväzky dlžníka

vzniknuté na základe podpísanej úverovej zmluvy, v prípade, ak ich neuhradí dlžník, preto ich povinnosť zaplatiť dlh namiesto hlavných dlžníkov nezaničil. Rovnako sa stotožnil so záverom súdu, že zo strany žalobcu, napriek tvrdeniu žalovaného v 3. rade sa nejedná o konanie, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako konanie v rozpore so zákonom, resp. dobrými mravmi podľa § 3 Obč. zák.

17. Výhrada žalovaného 3), že na predmetný ručiteľský vzťah žalovaných v 3. a 4. rade sa vzťahujú ust. Obč. zák. ktorý poukazuje na čl. XII bod 1.2, bod 3 zmluvy, je nedôvodná.

18. Odvolací súd upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 5Cdo/120/2010 z 29.3.2012, ktorý v obdobnom spore zaujal právny názor, že zmluva o poskytnutí podpory uzavretá podľa zákona č. 124/1996 Z.z. o štátnom fonde rozvoja bývania v znení neskorších predpisov, na záväzkové vzťahy, ktoré vznikli zabezpečením záväzku z úverovej zmluvy sa spravujú Obchodným zákonníkom a že použitie Obchodného zákonníka na tieto vzťahy účastníci nemôžu dohodou vylúčiť (obdobne tiež rozsudok NS SR 4Obo/115/99), že za obchodné záväzkové vzťahy považuje právna úprava aj ďalšie vzťahy, bez zreteľa na povahu účastníkov, ktoré sú taxatívne vymedzené v § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka; právne vzťahy založené zmluvou o úvere (§ 497 Obchodného zákonníka) preto zo zákona reprezentujú doktrínálnu kategóriu prikázaných absolútnych obchodov. Ich rozhodujúcim znakom je forma (typ vzťahu), nie jeho subjekty; nevyžaduje sa, aby išlo výlučne o vzťahy medzi podnikateľmi, že v právnom vzťahu vyplývajúcom zo zmluvy o úvere, ako aj v právnom vzťahu, ktorý vznikne zo zabezpečenia) a záväzku dlžníka v takomto vzťahu, sa jeho subjekty riadia Obchodným zákonníkom. Skutočnosť, že ide o absolútny obchod vylučuje dohodu strán o voľbe Obchodného zákonníka v zmysle § 262 ods. 1, 2 Obch. zák. (tzv. voľbu práva). Ide teda o kogentnú povahu cit. právneho ust., ktorá spôsobuje, že vzťahy, ktoré vznikajú pri zabezpečení záväzkov z úverovej zmluvy sa spravujú ust. Obchodného zákonníka a použitie Obchodného zákonníka na tieto vzťahy účastníci nemôžu dohodou vylúčiť, že možno preto uzavrieť, že pre vzťahy, ktoré sa podľa § 261 spravujú Obchodným zákonníkom si účastníci nemôžu ani dohodnúť, že ich vzťah sa bude spravovať iným zákonom (napr. Občianskym zákonníkom), lebo ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka je ustanovením kogentným, t.j. ktoré nepripúšťa jeho modifikáciu ani vylúčenie jeho normatívneho (zaväzujúceho) účinku dohodou zmluvných strán.

19. V prejednávanom spore z obsahu spisu, najmä čl. 7 zmluvy o poskytnutí podpory, o.i. vyplýva, že strany sporu si aj napriek kogentnej povahe ust. § 261 Obch. zák. zabezpečili poskytnutú podporu ust. Obč. zák. (§ 546 a § 560), ide o neplatné ust. zmluvy v časti aplikácie ust. Obč. zák., avšak tým nie je vylúčený nárok žalobcu voči žalovaným 3) a 4) z titulu ručiteľského záväzku podľa ust. § 306 ods. 1-3, § 307, § 308 a § 311 ods. 1, 2 Obch. zák., pod ktoré bolo potrebné tento ručiteľský právny vzťah podradiť, ktoré ust. súd prvej inštancie správne aplikoval a vyvodil z toho správne právne závery.

20. Z uvedených dôvodov bolo rozsudok potrebné ako vecne správny potvrdiť.

21. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p.

22. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný a žalovaní nemali v odvolacom konaní úspech, preto bola žalobcovi priznaná náhrada trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

23. Výsledok hlasovania - pomer hlasov : 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).